

Всичкитѣ слушахъ съ пълно внимание, ако не и съ пълна вѣра, увлекателния расказъ на Дамянча, като сърбахъ съ голѣмо благодарение кафето си.

— Мари, като искатъ да горѣтѣ, и метоха щѣтъ ли да запалѣтѣ, попита госпожа Серафима.

— Да ги запали огънь небесний, избѣоря госпожа Хаджи Ровоама.

— Прѣдставете си, продѣлжи Стефчовъ, цѣлъ развратъ е распространението на такива безобразия! А това погубва добритѣ чувства у младежитѣ и ги прави бездѣлници, или ги завежда на бесилка. Вижте Соколова, много жално!

— Много жално, да, потвърди Хаджи Смионъ.

Михалаки Алафрангата се обади:

— Още вчера, по единъ разговоръ съ доктора, познахъ го на кой умъ слугува. Той плачеше, че нѣмало у насъ Любобратичи!

— А ти що му отговори?

— Отговорихъ му, че има пѣкъ бѣсилници, ако нѣма Любобратичи.

— Право си му отговорилъ, каза Юрданъ.

— Мари, какви сѣ тия Любобратичи, попита любопитната сваха.

Генко Гинкинъ, който четѣше редовно вѣстникъ „Право“ и бѣше въ течението на политиката, зина да отговори, но кака Гишка го устрѣли съ погледъ и отговори тя:

— Войвода на Херцеговцитѣ, бабо Доне. Хе, да имаме единъ Любобратичъ ... азъ му ставамъ байрактарка ... па ще ходимъ да сѣчемъ зелкитѣ.

— Хе, да имаше Любобратичъ, то друга работа тогава ... и азъ минувамъ подъ неговата команда, каза Хаджи Смионъ.

Юрданъ ги изглѣда строго: — Такива работи, Гино, и на шега не бива да се приказватъ. Хаджи, ти при-